

er man nødt til at tage stilling til det spørgsmål, og dér tog statsministeren i Sverige altså teten.

Vi rejste så spørgsmålet over for den danske regering og fik svar tilbage om, at det var da også bekymrende, men på den anden side var den danske befolkning nok så klog og oplyst, at sådan noget ikke kunne ske i Danmark. Jeg skal slet ikke sige, hvad det er for en vurdering af det svenske folk, der øjensynlig ligger bag. Jeg skal bare sige, at det er en skuffelse, at man ikke holdningsmæssigt fra regeringens side ville gå ind i den diskussion.

Man kan sige, at det er et lille eksempel, men jeg tror, at vi alle sammen i løbet af et stykke tid kommer til at erkende, at hvis den diskussion får lov til at brede sig, så kan det give nogle ganske ubehagelige følelsesmæssige reaktioner i Danmark, og at den i al fald på lidt længere sigt, når den almindelige historiske uvidenhed har bredt sig i vores samfund, nok skal give nogle problemer.

Så derfor: En regering er ikke blot en økonomisk administrator; den er også en holdningsmæssig dynamo. Så derfor, hr. statsminister, pas på, hvad der loves, men inspirer til en ny adfærd, nye holdninger og et rimeligt syn på de udsatte! Dét er også en kamp for velfærdssamfundet, og her står vi gerne sammen med regeringen.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Nu er det jo sådan, at hr. Peter Duetoft er en meget venlig mand, og at CD er et meget venligt parti. Derfor er det rigtigt, at man i forhold til CD kan sige, at der var forhandlinger, men om de var reelle eller ej er vel et spørgsmål. Det var vel sådan, at regeringen i forhold til CD havde trådt på alle de ligtorne, som man næsten kunne. Så da CD meldte sig ud af forhandlingerne, var det jo næsten med sådan en diplomatisk elegance: Hvis en diplomat skal fortælle én, at man kan gå ad helvede til, så gør han det på en måde, så man ser frem til rejsen.

Det, som jeg vil spørge hr. Peter Duetoft om, er, om ikke hr. Peter Duetoft med hans erfaring fra CD's tid i regeringen accepterer, at der kan være situationer, hvor en regering må gennemføre den nødvendige politik og i givet fald også med smalle flertal, og om ikke hr. Peter Duetoft accepterer og erkender, at da man gennemførte skattereformen, hvor CD var med, da var CD i regering, men der var kun et flertal på én stemme, eller da man skulle gennemføre de grønne

afgifter, hvor CD var med, så måtte man gennemføre det med venstrefløjen.

Altså: Uanset om viljen er til stede, så er der situationer, hvor det kan være nødvendigt.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne sige til hr. Buksti, at allerede i min ordførertale understregede jeg, at jeg ikke angriber, at man gør det med én stemme. Det er helt legitimt. Og jeg angriber ikke engang, at den ene stemme skulle komme fra Nordatlanten. Det er overhovedet ikke noget problem. Men derfor kan jeg jo godt rejse spørgsmålet om, hvorvidt det er klogt.

Jeg mener ikke, at det politisk er klogt at binde sig til et fløjparti for 4 år. Jeg mener, det var rigtigt dengang, fordi vi trods alt havde to midterpartier, nemlig Kristeligt Folkeparti og CD, og havde De Radikale – og De Radikale kunne man vel også, i hvert fald dengang, kalde et midterparti – og så var der Socialdemokratiet. Det betød, at man trak ind mod midten, men man kunne ikke få V og K med, hvad vi beklagede.

Det, der er problemet her, er, at man er trukket ud til fløjen med én stemme. Og her kunne regeringen altså godt have overvejet, om det ikke ville give en større stabilitet, en større gevinst og en større fremdrift i samfundet kun at få en lidt mindre del af sin politik igennem, mod at opbakningen var en, der kunne holde i flere år frem.

Min pointe er jo, at her er der ingen sikkerhed for, hvor længe det holder. Det ville der jo have været, hvis man fik V og K indblandet, for så ville det jo også have holdt efter et eventuelt regeringsskifte om nogle år.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jamen jeg accepterer helt hr. Peter Duetofts synspunkter. Men når hr. Peter Duetoft så tænker på de grønne afgifter, som vi gennemførte i 1996, og som gælder frem til revisionen nu her i 1998, så er det vel også sådan, at den aftale binder. Og med det dér synspunkt skulle det jo have været sådan, at hr. Peter Duetoft i givet fald skulle have været imod. Nu var hr. Peter Duetoft jo netop i regering dengang. Og der er bare den enkle lille detalje, at når man er i regering, så har man indflydelse, som hr. Peter Duetoft også sagde, og det havde CD. Nu er CD – måske synes nogle desværre – ikke med.